

Revu, 20 jan '93

rot

TIJDENS 'NOORDERSLAG' speelde ik, op de verst denkbare afstand van Groningen, in Heerlen. Ik sta liever óp het podium dan er vóór, maar het Northsea van de Nederpop had ik liever niet gemist. Alleen al om in de wandelgangen popprofessoren te horen orakelen over bij voorkeur een nieuw groepje dat ergens vroeg in de avond in een bijzaaltje stond geprogrammeerd: wordt het wat dan hebben ze het 'altijd al gezegd', en wordt het niks dan is hun euforie even snel vergeten als het betreffende groepje. Kostelijk. Bovendien had ik de Grote Prijs-finale al moeten overslaan, evenals de nieuwe live-set van Claw Boys Claw in Paradiso, en Osdorp Posse en Bettie S. had ik ook nog steeds niet live gezien. Gelukkig gaf Radio 3 eens waar voor mijn luistergeld, en hield het me de lange terugreis naar Amsterdam rechtstreeks op de hoogte. Te gek, de BV Popprijs '92 naar The Scene! Ik stopte bij een benzinepomp, kocht een alcoholvrij biertje en bracht in de vrieskou een stille toast op ze uit. Niet dat de BV Popprijs het hoogst bereikbare is op aarde (Claw Boy Peter te Bos op de vraag of The Scene 'm verdiend had: "Ja hoor, zeker... wat kan mij het schelen!"), maar toch. Hoe lang was het geleden dat Thé Lau nog gold als een *loser*, terend op z'n Nederlands Hoop-roem, en o ja, Tortilla, tel uit je winst? Met dat bandje The Scene, misselijke naam eigenlijk, zat ie meer in het repetitiehok dan op het podium, en wat wou je ook als je steeds van bezetting wisselde. Toen Kors Eijkelboom, nu van Jack of Hearts, maar in die tijd drummer bij Thé een paar weekjes bij ons inviel, gaf hij echter hoog op over z'n baas: "Thé houdt vast aan z'n eigen theorieën, en ooit gaat ie daar mee scoren." Wij lachten hem uit. Lauwe Thé *scoren*? Een aardige, hardwerkende man, met alle respect, maar dat werd nooit wat, de Jaap Stobbe van de Nederpop. Pas met zijn CD 'Rij, Rij, Rij' begon het tij te keren, ook bij mij. Er stond een lied op, 'Het werk van god', over de machteloze woede en pijn tijdens een rouwdienst... Wauw, zo kaal, zo sober, met niks te vergelijken - ik vroeg 'm onmiddellijk als gast in mijn OOR-rubriekje 'Controle'. Thé bromde: "Als iedereen bij OOR onze

plaat zo te gek vindt als ze zeggen, heb ik liever een gewoon artikel," maar stemde toe.

Een beetje een miskende indruk maakte hij wel. Sprak zelfs van een hetze, omdat elk plaatje waar zijn naam aan was verbonden, met argwaan werd bekeken. "Wanneer nemen jullie nou eens een *echte* producer," bleek een veelgestelde vraag aan de Kecks. Bij het afscheid lachte hij grimmig: "Weet je dat mijn vader hetzelfde heet en nooit is geplaat met 'Lauwe Thee'? Een grapje waarvan nog steeds mensen denken dat ze het zelf uitvinden..."

Het zal geen toeval zijn, dat we dat grapje de laatste twee jaar nooit meer hebben gehoord. Een ieder spreekt over hem met respect en bewondering, en ik ben een van de velen die hem zien als een liedtaal-vernieuwer, omdat hij in zijn teksten een alternatief biedt voor het oer-Hollandse 'verhaaltje'. De Leeuwarder Courant mag dan schrijven dat je van die teksten geen brood kunt bakken, maar zelfs als iemand weigert z'n verbeeldingskracht te gebruiken, zal ie toch moeten beamen dat die zinnen bijzonder lekker klinken, en een kreet als 'Open, open, open moet het zijn', daar valt niks tegen in te brengen, dat kan elk mens met goed fatsoen meebrullen.

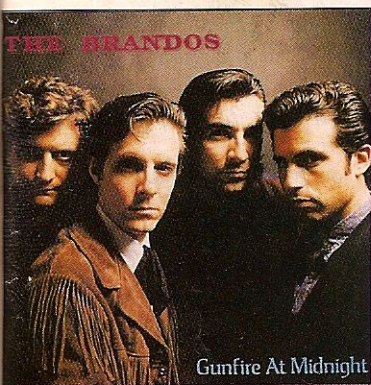
Het huidige succes van The Scene is natuurlijk in de eerste plaats een band-succes, en ook de andere leden zullen voor weer zo'n uitverkochte zaal wel eens iets voelen als Gerechtigheid. Hoe stergitarist Eus van Someren zich zo lang onontdekt heeft weten te houden, is een wonder, maar neem toetsenman Otto Cooymans, van wie iedereen wel wist dat ie kon spelen, maar die de naam had dat er niet mee te werken viel. Die was hartstikke paranoïa, en net als het er op aan kwam, stapte ie op. Daar konden Herman van Boeyen (Vitesse) en Alides Hidding (Time Bandits) je meer over vertellen, en door wie was Raiders of the Last Corvette ook weer uiteengespat? Of dan Emilie Blom van Assendelft, die na haar avontuur in Dorpsstraat/De Munck naar Ierland was verhuisd (waar ik haar zelf vandaan kletste omdat ik een vrouw in de band wou, maar na twee audities de noodzaak voelde van een contra-bas, en dat kon je die kleine vingertjes van Emilie niet aandoen.) En wat dacht je van drummer Jeroen Booy, die een eerder leven sleet aan de muur in tienerkamers als Jeroentje van Roberto Jacketti & the Scooters!

Als ik thuis kom, noemt iemand op de radio de erkenning voor Thé Lau wat laat. Is dat zo? Ik zet 'Rij, Rij, Rij' nog eens op. Ook zonder Eus en Otto, en met Wim Zeeman op drums, is het huidige Scene-geluid al herkenbaar. Over de malle dameskoortjes en een enkel verdwaald Engelstalig nummer (Madonna's *Borderline*...) valt heen te stappen. Maar de eenheid van 'Blauw' en 'Open' ontbreekt, en composities en spelpeil staan een klasse lager. Nee, de BV Popprijs had op geen mooier moment kunnen komen. Nooit meer Lauwe Thee. Champagne!!! ●

CLEMENS RIKKEN

Nooit meer 'Lauwe Thee'

THE BRANDOS GUNFIRE AT MIDNIGHT (SVP/CRISIS/MUNICH)

Vijf jaar hebben ze zich rustig gehouden, iets wat de acteur aan wie zij hun naam ontleenden ook wel vaker doet. The Brandos is een, zoals dat heet, goudeerlijke gitaargroep die duidelijk naar Creedence Clearwater Revival heeft geluisterd.

De vier Amerikanen proberen momenteel via een Duitse concertpromotor voet aan Europese grond te krijgen en zijn in maart ook in Nederland te zien. Wie 'Gunfire At Midnight' eens goed beluistert, zal daar zeker zin in krijgen; in een concert wel te verstaan. Verwacht geen hemelbestormers, maar gewoon een leuk bandje met verrassend goeie nummertjes. En dat is toch al aardig wat. (Wim Spijkers)

Nieuwe Revu verloot 10 exemplaren van 'Gunfire At Midnight' onder lezers die binnen drie weken reageren. Stuur een briefkaart naar Nieuwe Revu, Postbus 1080, 1000 BB Amsterdam, o.v.v. 'The Brandos'.